

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 15. decembra 2009 *

Vo veci T-107/06,

Inet Hellas Ilektroniki Ipiresia Pliroforion EPE (Inet Hellas), so sídlom v Aténach (Grécko), v zastúpení: V. Chatzopoulos, advokát,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: G. Zavvos a E. Montaguti, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: gréčtina.

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia údajne obsiahnutého v liste Komisie z 31. januára 2006 týkajúceho sa zamietnutia žalobcovej žiadosti o registráciu domény „co“ ako domény druhej úrovne subjektom zodpovedným za organizáciu, správu a riadenie domény najvyššej úrovne „eu“,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia M. Prek a V. M. Ciucă (spravodajca),
tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Právny rámec

- ¹ Právny rámec tvoria najmä dve nariadenia: základné nariadenie, teda nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 733/2002 z 22. apríla 2002 o zavedení domény najvyššej úrovne.eu (Ú. v. ES L 113, s. 1; Mim. vyd. 13/029, s. 394), a vykonávacie nariadenie, teda nariadenie Komisie (ES) č. 874/2004 z 28. apríla 2004, ktorým sa stanovujú pravidlá verejnej politiky týkajúce sa implementácie a funkcií domény

najvyššej úrovne.eu a zásady, ktorými sa riadi registrácia (Ú. v. EÚ L 162, s. 40; Mim. vyd. 13/034, s. 825), v znení nariadenia Komisie (ES) č. 1654/2005 z 10. októbra 2005 (Ú. v. EÚ L 266, s. 35).

Nariadenie č. 733/2002

² Podľa odôvodnenia č. 1 nariadenia č. 733/2002:

„Vytvorenie domény najvyššej úrovne „eu“ (Top Level Domain/TLD) je jedným z cieľov zrýchlenia elektronického obchodu v rámci iniciatívy Europe, potvrdenej Európskou radou na jej zasadnutí v Lisabone 23. a 24. marca 2000.“

³ Podľa odôvodnenia č. 13 nariadenia č. 733/2002:

„... by mala Komisia na základe otvoreného, transparentného a nediskriminačného výberového postupu menovať register. Komisia by mala s vybraným registrom uzavrieť zmluvu, v ktorej by na vymedzené obdobie špecifikovala podmienky uplatňované na register týkajúce sa organizácie, správy a riadenia „eu“ TLD a toto obdobie by sa mohlo predĺžiť.“

⁴ Článok 2 písm. a) nariadenia č. 733/2002 definuje „register“ ako „subjekt poverený organizáciou, správou a riadením „eu“ TLD, vrátane údržby zodpovedajúcich databáz

a pridružených verejných dotazových služieb, registrácie doménových mien [názvov domén — *neoficiálny preklad*], prevádzky registra doménových mien [názvov domén — *neoficiálny preklad*], prevádzky registra menných [názvových — *neoficiálny preklad*] serverov TLD a šírenia zónových súborov“.

5 Článok 3 nariadenia č. 733/2002, nazvaný „Charakteristiky registra“, stanovuje:

„1. Komisia,

- a) ... stanoví kritériá postupu menovania registra;
- b) ... po uverejnení výzvy na vyjadrenie záujmu v [Úradnom vestníku Európskej únie] a po ukončení príslušného postupu menuje register;
- c) ... uzavrie zmluvu, v ktorej budú špecifikované podmienky, podľa ktorých Komisia dohliada na to, ako register organizuje, spravuje a riadi „eu“ TLD...

...

3. Po predchádzajúcom súhlase Komisie register musí uzavrieť primeranú zmluvu o delegovaní kódu ccTLD[.eu]...”

6 Článok 4 nariadenia č. 733/2002, nazvaný „Povinnosti registra“, uvádza:

„Register musí dodržiavať princípy, politiky a postupy stanovené týmto nariadením a zmluvami uvedenými v článku 3. Register pracuje podľa transparentného a nediskriminačného postupu...“

7 Článok 5 nariadenia č. 733/2002, nazvaný „Politický rámec“, stanovuje:

„1. Po poradách s registrom a podľa postupu uvedeného v článku 6 ods. 3 Komisia prijme všeobecné politické pravidlá týkajúce sa implementácie a fungovania „eu“ TLD a všeobecné politické princípy o registrácii. Všeobecná politika zahŕňa:

a) politiku mimosúdneho urovnania sporov;

b) všeobecné politické opatrenia o špekulatívnej a protiprávnej registrácii doménových mien [názvov domén — *neoficiálny preklad*], vrátane možnosti postupnej registrácie doménových mien [názvov domén — *neoficiálny preklad*], aby sa zabezpečili primerané dočasné možnosti pre držiteľov starších práv uznaných alebo stanovených vnútroštátnym právom alebo právom Spoločenstva a pre verejné orgány, na registráciu ich mien [názvov — *neoficiálny preklad*];

- c) politiku možného zrušenia doménových mien [názvov domén — *neoficiálny preklad*], vrátane otázky *bona vacantia*;
- d) jazykové problémy a geografické pojmy;
- e) zaobchádzanie s duševným vlastníctvom a inými právami.

...“

- ⁸ Podľa článku 7 nariadenia č. 733/2002 si „Spoločenstvo ponecháva všetky práva týkajúce sa „eu“ TLD, zahŕňajúc najmä práva na duševné vlastníctvo a iné práva na databázy registra potrebné na zabezpečenie implementácie tohto nariadenia a právo na menovanie iného registra“.

Nariadenie č. 874/2004

- ⁹ Nariadenie č. 874/2004 vo svojej úvodnej časti spresňuje, že bolo prijaté so zreteľom na „nariadenie [č. 733/2002], a najmä na jeho článok 5 ods. 1“.

10 Podľa odôvodnenia č. 5 nariadenia č. 874/2004:

„Na zabezpečenie lepšej ochrany práv spotrebiteľov a bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek predpisy Spoločenstva, ktoré sa týkajú jurisdikcie [príslušného súdu — *neoficiálny preklad*] a platného zákona [uplatniteľného práva — *neoficiálny preklad*], mal[o] by byť platným zákonom [uplatniteľným právom — *neoficiálny preklad*] v sporoch medzi registrátormi a registrantmi vo veciach týkajúcich sa vlastníckych práv Spoločenstva zákon [právo — *neoficiálny preklad*] jedného z členských štátov.“

11 Článok 8 nariadenia č. 874/2004, v znení zmien a doplnení, nazvaný „Vyhradené názvy krajín a kódy alfa-2, ktoré zastupujú štáty“, stanovuje:

„1. Zoznam názvov, ktoré sú uvedené v prílohe k tomuto nariadeniu, sa vyhradí alebo registruje ako názvy domén druhej úrovne priamo pod doménou najvyššej úrovne.eu podľa štátov, ktoré sú uvedené v tomto zozname.

2. Kódy alfa-2, ktoré zastupujú štáty, sa neregistrujú priamo pod doménou najvyššej úrovne.eu ako názvy domén druhej úrovne.“

12 Článok 10 ods. 1 nariadenia č. 874/2004 stanovuje:

„Držitelia prednostných práv, uznávaných alebo ustanovených vnútroštátnym právom a/alebo právom Spoločenstva, a verejné orgány sú spôsobilé žiadať o registráciu názvov domény počas obdobia fázovanej registrácie predtým, ako sa začne všeobecná registrácia domény.eu.

...“

13 Podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 874/2004:

„Postup [alternatívneho riešenia sporu] môže začať ktorákoľvek strana, ak:

...

b) rozhodnutie, prijaté registrom, je v rozpore s týmto nariadením alebo s nariadením (ES) č. 733/2002.

2. Účasť na postupe [alternatívneho riešenia sporu] je povinná pre držiteľa názvu domény a register.

...

11. ...

V prípade konania proti registru rozhodne Komisia pre alternatívne riešenie sporu, či rozhodnutie, prijaté registrom, je v rozpore s týmto nariadením alebo s nariadením (ES) č. 733/2002. Komisia pre alternatívne riešenie sporu rozhodne, že rozhodnutie má byť zrušené, a vo vhodných prípadoch môže rozhodnúť, že predmetný názov domény sa prevedie, zruší alebo prisúdi, pod podmienkou, že sú splnené všeobecné kritériá spôsobilosti, vymedzené v článku 4 ods. 2 písm. b) nariadenia (ES) č. 733/2002.

...

13. Výsledky alternatívneho riešenia sporu sú záväzné pre strany sporu a register, pokiaľ nebude do 30 kalendárnych dní od oznámenia výsledku stranám sporu začaté súdne konanie.“

Skutkové okolnosti

- 14 Systém názvov domén (Domain Name System) umožňuje surfovať na internete tým, že prepojuje názvy domén s číslami, ktoré označujú počítače pripojené k internetu. Správa technických prvkov týchto služieb je koordinovaná neziskovou organizáciou založenou podľa kalifornského práva (Spojené štáty), a to „Internet Corporation for Assigned Names and Numbers“ (ďalej len „ICANN“). Táto organizácia zabezpečuje aj správu systému koreňových serverov a správu systému domén najvyššej úrovne. Doména najvyššej úrovne (Top Level Domain, ďalej len „TLD“) zoskupuje počítače pripojené k internetu. Objavuje sa vpravo od názvu domény a je zložená z bodky a špeciálneho kódu, bodky a generického kódu, napríklad „.com“, „.net“ alebo „.org“, alebo z bodky a geografického kódu, napríklad „.lu“.
- 15 Správna rada ICANN-u poverila 21. marca 2005 predsedu ICANN-u a valné zhromaždenie ICANN-u, aby uzavreli dohodu o prenesení správy TLD „.eu“ na European Registry for Internet Domains (ďalej len „EURid“), neziskové združenie založené podľa belgického práva, ktoré bolo ustanovené Komisiou Európskych spoločenstiev [pozri rozhodnutie Komisie 2003/375/ES z 21. mája 2003, o určení registra domén najvyššej úrovne „.eu“ [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 128, s. 29)].
- 16 Žalobca, Inet Hellas Ilektroniki Ipiresia Pliroforion EPE (Inet Hellas), je spoločnosťou pôsobiacou v oblasti internetových telekomunikačných služieb. Registruje pre tretie osoby názvy domén typu „názov.co.gr“, keďže spravuje doménu druhej úrovne „.co“ v rámci „.gr“ TLD.
- 17 Žalobca podal 17. apríla 2001 na Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) prihlášku ochrannej známky CO ako ochrannej známky Spoločenstva na základe nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), v znení zmien

a doplnení [toto nariadenie bolo nahradené nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochranné známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1)].

- 18 ÚHVT 5. augusta 2002 zapísal ochrannú známku Spoločenstva CO pod č. 2191500.
- 19 Dňa 7. decembra 2005 podal žalobca žiadosť o registráciu domény „co“ ako domény druhej úrovne v rámci „eu“ TLD na EURid.
- 20 EURid odmietol registráciu domény „co“ ako domény druhej úrovne v rámci „eu“ TLD. V liste zo 7. decembra 2005 EURid predovšetkým odpovedal žalobcovi, že registrácia predmetnej domény je vylúčená podľa nariadení č. 733/2002 a č. 874/2004, keďže kódy krajín nemôžu byť zaregistrované ako domény druhej úrovne, a že dve písmená prípony „co“ zodpovedajú kódu alfa-2 pre Kolumbiu.
- 21 Po tom, čo bola registrácia domény „co“ ako domény druhého stupňa v rámci „eu“ TLD zo strany EURid-u odmietnutá, žalobca sa 23. decembra 2005 obrátil na Komisiu a vysvetlil jej dôvody, pre ktoré sa domnieva, že takéto odmietnutie bolo v rozpore s pravidlami Únie.
- 22 Na tento list Komisia odpovedala listom z 31. januára 2006 (ďalej len „napadnutý akt“), doručeným žalobcovi 13. februára 2006. V napadnutom akte Komisia najprv vysvetlila žalobcovi, že nariadenia č. 733/2002 a č. 874/2004 stanovujú postup alternatívneho riešenia sporu, ktorý môže byť použitý najmä v prípade, keď je rozhodnutie registra

prijaté v rozpore s nariadením č. 733/2002 alebo nariadením č. 874/2004. Komisia ďalej uviedla, že nie je oprávnená konať ako odvolací orgán vo vzťahu k rozhodnutiam prijatým registrom, a preto „nemôže preskúmať rozhodnutie, ktoré prijal EURid“. Komisia však spresnila, že keďže jej korešpondencia s EURid-om sa týka výkladu nariadenia č. 874/2004, poskytuje žalobcovi určité objasnenia, ktoré by mu mohli byť užitočné. Komisia takisto predložila svoj výklad uplatniteľných ustanovení a odpovedala na tvrdenia žalobcu. Nakoniec Komisia dospela k záveru, že aj keď dokonale chápe záujem žalobcu o registráciu domény „co“ ako domény druhej úrovne v rámci „eu“ TLD, môže iba podporiť rozhodnutie prijaté EURid-om 7. decembra 2005 o odmietnutí registrácie tejto domény.

Konanie a návrhy účastníkov konania

²³ Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 7. apríla 2006 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

²⁴ Keďže zloženie komôr Súdu prvého stupňa bolo zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k piatej komore, ktorej bola z tohto dôvodu prejednávaná vec pridelená.

²⁵ V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa tento súd vyzval Komisiu, aby predložila určitý dokument. Komisia tejto žiadosti vyhovelá v stanovenej lehote. Podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. apríla 2009 žalobca predložil svoje pripomienky k tomuto dokumentu.

26 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— konštatoval neplatnosť napadnutého aktu,

— zrušil napadnutý akt,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

27 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

28 Podľa článku 113 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu môže Všeobecný súd za podmienok stanovených v článku 114 ods. 3 a 4 tohto rokovacieho poriadku po vypočutí účastníkov konania kedykoľvek aj bez návrhu rozhodnúť o prekážkach konania z dôvodu verejného záujmu. V prejednávanej veci sa Všeobecný súd domnieva, že spisový materiál je dostatočne jasný na to, aby mohol bez otvorenia ústnej časti konania rozhodnúť o prekážke konania založenej na neexistencii aktu, ktorý možno napadnúť žalobou, keďže účastníci konania k tejto otázke zaujali stanovisko vo svojich vyjadreniach.

Tvrdenia účastníkov konania

29 Po prvé Komisia bez toho, aby vzniesla námietku neprípustnosti samostatným podaním v zmysle článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, uvádza, že v prejednávanom prípade neexistuje akt, ktorý by mohol vyvolávať právne záväzné účinky, ktoré môžu zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho postavenie.

30 Komisia tvrdí, že z analýzy obsahu napadnutého aktu jasne vyplýva, že tento akt predstavuje „stanovisko Komisie“, ktoré len spresňuje sledovaný postup. V nijakom prípade nepredstavuje rozhodnutie prijaté príslušným orgánom a nič ani nenasvedčuje tomu, že by Komisia mala záujem prijať takéto rozhodnutie. Okrem toho sa Komisia domnieva, že keďže napadnutý akt nevyvoláva právne záväzné účinky voči žalobcovi, ten nemá žiadny záujem požadovať jeho zrušenie.

31 Komisia tvrdí, že vysvetlenia poskytnuté v napadnutom akte nezhoršujú právnu situáciu žalobcu ani ho nezbavujú možnosti využiť dostupné opravné prostriedky alebo postup alternatívneho riešenia sporov stanovený v článku 22 nariadenia č. 874/2004.

- 32 Komisia tvrdí, že rozhodnutie EURid-u týkajúce sa odmietnutia registrácie domény „co“ ako domény druhej úrovne v rámci „eu“ TLD je samostatným vykonateľným aktom, ktorý môže sám osebe zasiahnuť do práv a povinností žalobcu bez toho, aby bol potrebný dodatočný akt Komisie.
- 33 Po druhé Komisia spochybňuje tvrdenia žalobcu, podľa ktorých „správa registra Spoločenstva bola EURid-u zverená Komisiou“ a vzťah medzi nimi je založený na splnomocnení. Komisia sa domnieva, že ide o nesprávny výklad existujúceho právneho vzťahu medzi ňou a EURid-om a rozdelenia funkcií a úloh zverených zákonodarcom Únie.
- 34 Komisia v tomto spore takisto vylučuje uplatnenie judikatúry týkajúcej sa aktov splnomocnených orgánov, keďže v prejednávanej veci nie je splnomocňujúcim orgánom.
- 35 Po tretie Komisia tvrdí, že systém zavedený nariadeniami č. 733/2002 a č. 874/2004 stanovuje dostatočnú právnu ochranu dotknutým osobám, ktoré chcú napadnúť akt registra. Každá dotknutá osoba je oprávnená po prvé podať žalobu na vnútroštátne súdy a po druhé využiť postup alternatívneho riešenia sporu [článok 4 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 733/2002 (využitie „súdnych konaní“) a článok 22 nariadenia č. 874/2004 (postup alternatívneho riešenia sporu)].

36 Po štvrté Komisia sa domnieva, že pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého sa tento spor týka rozsahu ochrany poskytnutej ochrannou známkou Spoločenstva, a teda podľa nariadenia č. 40/94 súdna právomoc pre tieto spory prislúcha Všeobecnému súdu, je toto tvrdenie nedôvodné vo vzťahu k podmienkam stanoveným v článku 63 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 65 nariadenia č. 207/2009).

37 Žalobca odpovedá po prvé, že napadnutý akt je aktom, ktorý možno napadnúť žalobou o neplatnosť. Forma, v ktorej boli akty prijaté, totiž nie je rozhodujúca, pokiaľ ide o „možnosť ich napadnutia žalobou o neplatnosť“; rozhodujúcim hľadiskom je len skutočnosť, či napadnutý akt vyvoláva záväzné účinky, čo je nutné posúdiť ho v závislosti od jeho obsahu. Žalobca dopĺňa, že podľa ustálenej judikatúry sa právna kvalifikácia aktov inštitúcií riadi objektívnymi kritériami založenými na normatívnom obsahu týchto aktov, a nie na názve alebo deklarovanej vôli ich autora.

38 Okrem toho žalobca tvrdí, že podľa ustálenej judikatúry „napadnuteľný akt predstavujú len opatrenia, ktoré s konečnou platnosťou vyjadrujú stanovisko Komisie alebo Rady v tomto konaní, s výnimkou čiastkových opatrení, ktorých cieľom je príprava na konečné rozhodnutie“. V prejednávanom prípade z napadnutého aktu vyplýva, že Komisia nemala v nijakom prípade záujem vykonať nové dôkladnejšie preskúmanie vo veci samej s cieľom prijať konečné rozhodnutie.

39 Po druhé žalobca spochybňuje tvrdenie o „neexistencii právomoci“ Komisie v tejto veci, keďže toto tvrdenie by popieralo rolu dohľadu, ktorú Komisia vykonáva pri správe „eu“ TLD.

40 Podľa žalobcu totiž nariadenie č. 733/2002 priznáva Komisii dôležitú úlohu pri organizácii, fungovaní a dohlade nad subjektom povereným organizáciou, správou a riadením „eu“ TLD. Konkrétnejšie, podľa článku 3 nariadenia č. 733/2002 Komisia stanovuje kritériá postupu stanovenia registra, stanovuje register a uzatvára s ním zmluvu. Táto zmluva má najmä stanoviť „podmienky, podľa ktorých [Komisia] dohliada na to, ako register organizuje, spravuje a riadi „eu“ TLD“ podľa článku 3 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 733/2002“.

41 Žalobca tiež pripomína, že nariadenie nedefinuje medze, po ktoré musí Komisia vykonávať svoj dohľad. Tieto medze vyplývajú z rozsudku Súdneho dvora z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, Zb. s. 9), v ktorom bolo potvrdené, že prenesenie právomocí sa môže týkať len presne definovaných vykonávacích právomocí, ktorých použitie je úplne pod kontrolou Komisie. Preto pokiaľ je jednotlivец poškodený konaním alebo opomenutím splnomocneného subjektu, zodpovednosť za toto konanie alebo opomenutie, ako aj postavenie žalovaného v súdnom konaní neprislúcha tomuto subjektu, ktorý len vykonáva vykonávacie právomoci, ale Komisii, ktorá zabezpečuje „kontrolu vo veci samej“.

42 Žalobca z tohto rozsudku vyvodil, že akty splnomocnených orgánov musia byť považované za akty splnomocňujúcich orgánov a môžu byť napadnuté z rovnakých dôvodov ako posledné uvedené. To podľa neho vyplýva zo skutočnosti, že inštitúcia Európskej únie môže prenášať na tretiu osobu len „vykonávacie právomoci“ v striktnom zmysle slova, takže táto inštitúcia z právneho hľadiska musí a z praktického hľadiska môže byť zodpovedná za konanie splnomocnenca. Za predpokladu, že by táto inštitúcia nebola automaticky zodpovedná za konania tretích osôb, na ktoré preniesla právomoci, mala by predsa len na ne zblízka a účinne dohliadať. Žalobca dodáva, že aj keď môže byť pravda, že sekundárne právo nestanovuje žiadnu povinnosť dohľadu, táto povinnosť vyplýva z povahy a funkcie prenesenia právomoci na tretie osoby.

43 Podľa žalobcu má Komisia okrem toho na základe zmluvy medzi EURid-om a Komisiou z 12. októbra 2004 právo odstúpiť od zmluvy, ak EURid nesplní svoje zmluvné povinnosti. Navyše bod II.2.1 zmluvy výslovne uvádza, že Komisia môže udeliť EURid-u inštrukcie a pokyny. Nakoniec bod II.12 zmluvy priznáva Komisii právo kontroly nad EURid-om a bod I.6.8 zmluvy ukladá EURid-u povinnosti voči Komisii. V rámci zmluvného vzťahu s EURid-om má Komisia možnosť udeľovať EURid-u záväzné pokyny, ktorým ten musí vyhovieť. Napadnutý akt preto zaväzuje EURid, pokiaľ ide o výklad sporných ustanovení, a vylučuje akúkoľvek možnosť registrácie domény „.co“ ako domény druhej úrovne v rámci „.eu“ TLD, keďže táto registrácia by porušovala zmluvu uzatvorenú medzi EURid-om a Komisiou a oprávňovala by Komisiu na odstúpenie od tejto zmluvy. Súbor práv a povinností priznaných zmluvným stranám poukazuje na hierarchický vzťah dohľadu, ktorý vykonáva Komisia nad EURid-om.

44 Žalobca okrem toho spochybňuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého existuje zmluvné ustanovenie umožňujúce vylúčiť zodpovednosť Komisie za „úkony a opomenutia zmluvných strán alebo ich subdodávateľov v rámci plnenia zmluvy, ak nie je výslovne a písomne stanovené inak“. Domnieva sa, že toto zmluvné ustanovenie nie je relevantné, keďže sa týka výlučne vzťahov medzi zmluvnými stranami, teda Komisiou a EURid-om, a nemôže byť uplatnené na vzťahy medzi Komisiou a tretími osobami. Na jednej strane je zodpovednosť Komisie upravená právom Únie a Komisia sa nemôže vopred vzdať tejto zodpovednosti a na strane druhej zmluvné ustanovenie, ktoré vylučuje zodpovednosť zmluvnej strany voči tretím osobám, nie je možné voči týmto tretím osobám namietat a uvedené osoby sa môžu dovolávať tejto nemožnosti namietat v ktorýkoľvek okamih bez časového obmedzenia.

45 Žalobca spochybňuje tvrdenie Komisie, podľa ktorého jej akty nezaväzujú EURid. Toto tvrdenie „odporuje logike“ a nezodpovedá právnemu vzťahu, ktorý spája Komisiu a EURid. Nie je totiž možné si predstaviť, že zástupca alebo splnomocnenec nie je viazaný inštrukciami zastúpeného alebo splnomocniteľa. Okrem toho zmluva medzi EURid-om a Komisiou výslovne určuje zodpovednosť Komisie za pokyny, ktoré udelí

EURid-u. Toto zmluvné ustanovenie by nemalo žiadny zmysel, ak by EURid mal „fungovať nezávisle od Komisie“.

⁴⁶ Po tretie žalobca uplatňuje svoje právo na účinné súdne preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Komisie.

⁴⁷ Podľa žalobcu je na základe článkov 7, 220 a 230 Zmluvy o ES zákonným súdom v prejednávanej veci Všeobecný súd. Keďže Rada prijala nariadenie č. 733/2002 na základe článku 156 ES, je zrejmé, že vytvorenie a prevádzkovanie „.eu“ TLD sú integrálnymi súčasťami právneho poriadku Únie, a preto podliehajú súdnemu preskúmaniu Súdneho dvora a Všeobecného súdu.

⁴⁸ Okrem toho žalobca tvrdí, že podľa článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme, má každá osoba právo na spravodlivé súdne konanie, ako aj na zákonného sudcu. Výrazom „zákonný sudca“ sa rozumie súd, ktorému právo zveruje právomoc rozhodovať. Všeobecný súd je jediným možným zákonným súdom v spore vzniknutom pri príležitosti uplatnenia právomocí Európskej únie týkajúcej sa „.eu“ TLD na európskej, a nie na vnútroštátnej úrovni.

⁴⁹ Podľa žalobcu by totiž neexistencia preskúmania zákonnosti aktov inštitúcie, ktorá preniesla niektoré zo svojich právomocí na právnickú osobu založenú podľa súkromného práva, predstavovala medzeru v rámci súdnej ochrany podľa právneho poriadku Únie. Táto medzera by nemohla byť kompenzovaná možnosťou jednotlivcov obrátiť sa na vnútroštátne súdy s návrhom na zrušenie aktov EURid-u.

50 Žalobca navyše uvádza, že podľa článku 63 nariadenia č. 40/94 má Všeobecný súd taktiež právomoc rozhodovať o sporoch medzi ÚHVT a jednotlivcami v rámci registrácie ochranných známk Spoločenstva. Podľa žalobcu je analógia zrejmá. ÚHVT je poverený zápisom ochranných známk, zatiaľ čo EURid pôsobí ako register zodpovedný za zápis internetových adries. Rozdiel spočíva v tom, že ochranná známka odlišuje výrobky a služby v hmotnom svete, zatiaľ čo elektronická adresa rozlišuje výrobky a služby vo svete virtuálnych vzťahov alebo v sieťovej komunikácii. Preto napriek rozdielnej právnej forme a rozdielnemu fungovaniu v praxi majú ÚHVT a EURid „súbežné úlohy“. Nebolo by logické, aby akty ÚHVT podliehali preskúmaniu zákonnosti Všeobecným súdom, zatiaľ čo akty EURid-u by takému preskúmaniu nepodliehali. Pokiaľ ide o ÚHVT, nariadenie, ktoré ho vytvorilo, výslovne upravuje príslušné konanie. Naopak, keďže žiadny predpis nestanovil, že akty EURid-u podliehajú právomoci Všeobecného súdu, je potrebné aspoň kontrolovať zákonnosť aktov Komisie ako „inštitúcie dohľadu Spoločenstva“.

51 Po štvrté žalobca tvrdí, že má záujem na konaní. Negatívne účinky napadnutého aktu na jeho situáciu a najmä zásah Komisie do „absolútneho práva“ k ochrannej známke Spoločenstva CO spočívajúci v tom, že Komisia nesprávne rozhodla, že nebola oprávnená zaregistrovať doménu druhej úrovne zahrňujúcu túto ochrannú známku, totiž preukazujú jeho záujem navrhnúť zrušenie napadnutého aktu. Okrem toho sa podľa žalobcu spor týka rozsahu ochrany priznanej držiteľovi ochrannej známky Spoločenstva. V súlade s nariadením č. 40/94 má súdnu právomoc Všeobecný súd.

52 Napadnutý akt bol okrem toho prijatý Komisiou, ktorá je rovnako orgánom dohľadu nad EURid-om, v rámci žaloby podanej proti rozhodnutiu EURid-u. Treba sa domnievať, že prejednávaná žaloba o neplatnosť proti napadnutému aktu je prípustná, keďže uvedený akt zasahuje najmä do ochrannej známky Spoločenstva CO.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 53 V zmysle ustálenej judikatúry sú aktmi, ktoré možno napadnúť žalobou o neplatnosť, tie opatrenia, ktoré majú právne záväzné účinky a môžu poškodiť záujmy žalobcu tým, že určitým spôsobom menia jeho právne postavenie. Na účely zistenia, či akt je tohto druhu, treba prihliadať na jeho povahu (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9; rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. januára 2002, Van Parijs a Pacific Fruit Company /Komisia, T-160/98, Zb. s. II-233, bod 60, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 2. júna 2004 Pfizer/Komisia, T-123/03, Zb. s. II-1631, bod 21).
- 54 V prejednávacom prípade je napadnutým aktom len list podpísaný pánom N., vedúcim oddelenia „Internet, bezpečnosť sietí a informácií“ riaditeľstva A „Internet, bezpečnosť sietí a všeobecné záležitosti“ generálneho riaditeľstva „Informačná spoločnosť“ Komisie, obsahujúci odpoveď na list, ktorý žalobca zaslal Komisii 23. decembra 2005 a v ktorom boli uvedené dôvody, prečo sa žalobca domnieval, že odmietnutie EURid-u zaregistrovať doménu „.co“ ako doménu druhej úrovne v rámci „.eu“ TLD bolo v rozpore s pravidlami Únie.
- 55 Najskôr je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry na to, aby bol list považovaný za rozhodnutie, ktoré možno napadnúť žalobou o neplatnosť, nestačí, aby bol zaslaný inštitúciou Únie adresátovi ako odpoveď na ním podanú žiadosť (rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. mája 1996, AITEC/Komisia, T-277/94, Zb. s. II-351, bod 50; uznesenia Súdu prvého stupňa z 5. novembra 2003, Kronoply/Komisia, T-130/02, Zb. s. II-4857, bod 42, a zo 14. decembra 2005, Arizona Chemical a i./Komisia, T-369/03, Zb. s. II-5839, bod 56).

- 56 Ďalej treba uviesť, že Komisia sa v napadnutom akte obmedzila na poskytnutie svojho výkladu uplatniteľných ustanovení a uviedla, že rozhodnutie EURid-u sa jej zdá byť v súlade s týmito ustanoveniami (pozri bod 22 vyššie).
- 57 Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie týkajúce sa odmietnutia zaregistrovať doménu „.co“ ako doménu druhej úrovne v rámci „.eu“ TLD prijal EURid ako register uvedenej TLD.
- 58 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nariadenie č. 733/2002 vytvorilo register a definovalo jeho právomoci. V súlade s článkom 2 písm. a) a článkom 4 ods. 2 písm. a) tohto nariadenia je register poverený organizáciou, správou a riadením „.eu“ TLD. Podľa článku 4 ods. 2 písm. b) toho istého nariadenia register registruje názvy domén v „.eu“ TLD na základe požiadaviek určitých osôb prostredníctvom každého akreditovaného registračného miesta. Podľa článku 4 ods. 2 písm. c) register ukladá poplatky, ktoré sa priamo týkajú vzniknutých nákladov, a podľa článku 4 ods. 2 písm. d) uplatňuje politiku mimosúdneho urovnania sporov.
- 59 Okrem toho v súlade s článkom 4 ods. 2 písm. e) nariadenia č. 733/2002 register prijíma postupy akreditácie registračných miest „.eu“, vykonáva akreditáciu a zabezpečuje účinné a spravodlivé podmienky hospodárskej súťaže medzi registračnými miestami „.eu“. Podľa článku 4 ods. 2 písm. f) tohto nariadenia register tiež zabezpečuje integritu databáz názvov domén.
- 60 Pokiaľ ide o Komisiu, článok 3 ods. 1 písm. a) a b) nariadenia č. 733/2002 uvádza, že Komisia má právomoc stanoviť kritériá a postup stanovenia registra a po uverejnení

výzvy na vyjadrenie záujmu v *Úradnom vestníku Európskej únie* a ukončení príslušného postupu, stanoviť register.

⁶¹ Podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 733/2002 musí Komisia po konzultácii s registrom prijať pravidlá politiky všeobecného záujmu týkajúce sa zavedenia a fungovania „eu“ TLD a zásady politiky všeobecného záujmu v oblasti registrácie.

⁶² V tomto kontexte Komisia určila ako register EURid, neziskové združenie založené podľa belgického práva (pozri bod 15 vyššie), prijala nariadenie č. 874/2004 a uzavrela zmluvu s týmto združením, pričom spresnila podmienky, podľa ktorých dohliada nad organizáciou, správou a riadením „eu“ TLD zo strany EURid-u.

⁶³ Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že nariadenie č. 733/2002 priznáva registru právomoc odmietnuť registráciu domény druhej úrovne a že v rozpore s tým, čo tvrdí žalobca, nejde o právomoc delegovanú Komisiou na EURid. Preto nie je rozsudok Meroni/Vysoký úrad, bod 41 vyššie, v prejednávacom prípade relevantný.

⁶⁴ Okrem toho žalobca v podstate tvrdí, že v rámci svojho dohľadu nad registrom a na základe zmluvy, ktorú s ním uzavrela, má Komisia možnosť udeliť registru záväzné pokyny, najmä pokiaľ ide o registráciu domény druhej úrovne, a že teda napadnutý akt v rozsahu, v akom vylučuje akúkoľvek možnosť registrácie domény „co“ ako domény

druhej úrovne v rámci „eu“ TLD registrom alebo odmieta udeliť registru takýto pokyn týkajúci sa registrácie tejto domény požadovanej žalobcom, predstavuje akt, ktorý má právne záväzné účinky a ktorý možno napadnúť žalobou o neplatnosť.

⁶⁵ V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že nie je možné vychádzať z domnienky, že Komisia má právomoc udeliť registru záväzné pokyny týkajúce sa registrácie určitej domény druhej úrovne, ak neexistuje špecifické ustanovenie v Zmluve alebo v záväzných aktoch inštitúcií (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 1990, Nefarma/Komisia, T-113/89, Zb. s. II-797, bod 69 a citovanú judikatúru).

⁶⁶ Ani nariadenie č. 733/2002, ani nariadenie č. 874/2004 neobsahujú ustanovenia, ktoré by Komisii priznávali takúto právomoc.

⁶⁷ Okrem toho za predpokladu, že by takáto právomoc mohla byť zverená Komisii samotnými ustanoveniami zmluvy uzatvorenej medzi Komisiou a EURid-om, je nutné konštatovať, že ustanovenia, ktorých sa dovoľáva žalobca (pozri bod 43 vyššie), sa týkajú finančných vzťahov medzi zmluvnými stranami. Ani tieto ustanovenia, ani žiadne iné ustanovenie zmluvy nezverujú Komisii právomoc udeliť registru záväzné pokyny týkajúce sa registrácie určitej domény druhej úrovne.

⁶⁸ Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu založené na zásade účinnej súdnej ochrany, je potrebné zdôrazniť, že podľa „Spôsobov a podmienok registrácie názvov domén „eu“, ktoré prijal EURid v súlade s článkom 5 ods. 3 nariadenia č. 733/2002, „rozhodovať spory, nezhody

a žaloby medzi registrom a registrujúcim majú právomoc výlučne súdy v Bruseli (Belgicko)“, okrem prípadov, v ktorých sa jedna strana dobrovoľne rozhodne začať postup na mimosúdne riešenie sporov. Okrem toho z bodu B.12 písm. a) vykladaného v spojení s bodom A.1. pravidiel týkajúcich sa riešenia sporov vo veci domén „eu“, ktoré Komisia predložila na žiadosť Všeobecného súdu, vyplýva, že žiadateľ o registráciu názvu domény má právo začať súdne konanie proti rozhodnutiu registra o odmietnutí registrácie domény druhej úrovne na súde v mieste hlavného výkonu činnosti registra (čiže v Bruseli).

69 Okrem toho článok 22 ods. 1 nariadenia č. 874/2004 stanovuje, že postup alternatívneho riešenia sporu môže začať ktorákoľvek strana, ak rozhodnutie prijaté registrom je v rozpore s týmto nariadením alebo s nariadením č. 733/2002. Podľa odseku 11 tohto ustanovenia má Komisia pre alternatívne riešenie sporu právomoc rozhodovať o zrušení rozhodnutia.

70 Podľa článku 22 ods. 13 nariadenia č. 874/2004 sú výsledky alternatívneho riešenia sporu záväzné pre strany a register, pokiaľ nebude do 30 kalendárnych dní od oznámenia výsledku stranám začaté súdne konanie.

71 Treba teda konštatovať, že nariadenie č. 874/2004 a „Spôsoby a podmienky registrácie názvov domén „eu““ prijaté registrom, ako aj pravidlá týkajúce sa riešenia sporov vo veci domén „eu“ stanovujú dva opravné prostriedky proti rozhodnutiam EURid-u: jednak

žalobu na všeobecné súdy v Bruseli a jednak návrh na alternatívne riešenie sporu na Komisiu pre alternatívne riešenie sporu, ktorej rozhodnutie môže byť v každom prípade napadnuté na všeobecnom súde.

72 Tento záver je podporený rozsudkom Polymeles Protodikeio Athinon (Súd prvého stupňa v Aténach, Grécko) zo 4. mája 2009, č. 2905/2009, založeným do spisu na žiadosť žalobcu. Aj keď je pravda, že Polymeles Protodikeio Athinon týmto rozsudkom zamietol žalobu, v ktorej žalobca napadol odmietnutie registra zaregistrovať ním požadovanú doménu druhej úrovne, takisto je pravda, že toto odmietnutie je založené na závere, že predmetný grécky súd nemá právomoc rozhodovať o tomto spore, ktorý podľa tohto rozsudku spadá do výlučnej právomoci belgických súdov. Na základe toho istého rozsudku teda nemožno tvrdiť, že nebolo možné požiadať súd o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia EURid-u týkajúceho sa odmietnutia registrácie domény „.co“ ako domény druhej úrovne v rámci „.eu“ TLD.

73 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého sa tento spor týka rozsahu ochrany poskytnutej ochrannej známke Spoločenstva CO, ako aj jeho tvrdenie, podľa ktorého v tomto spore prislúcha právomoc Všeobecnému súdu v súlade s nariadením č. 40/94, stačí uviesť, že podľa článku 63 nariadenia č. 40/94 je možné podať žalobu na Súdny dvor len proti rozhodnutiam odvolacieho senátu, pričom žalobu môže podať ktorýkoľvek z účastníkov konania pred odvolacím senátom, pokiaľ rozhodnutie nevyhovelo jeho požiadavkám.

74 Zo spisu však nevyplýva, že žalobca využil opravné prostriedky uvedené v článku 63 nariadenia č. 40/94. Nemožno sa domnievať, že Všeobecný súd je na základe tohto ustanovenia v prejednávacom prípade súdom, ktorý má právomoc. Preto tvrdenie žalobcu, podľa ktorého má Všeobecný súd právomoc rozhodovať o tomto spore v súlade s nariadením č. 40/94, nie je možné prijať.

- 75 S prihliadnutím na všetky tieto úvahy nie je možné sa domnievať, že stanovisko vyjadrené Komisiou v napadnutom akte má povahu rozhodnutia spôsobilého vyvolávať právne záväzné účinky, ktoré môžu zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho právne postavenie. Preto musí byť žaloba o neplatnosť vyhlásená za neprípustnú bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o záujme žalobcu na konaní.

O trovách

- 76 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

nariadil:

1. Žaloba sa zamieta ako neprípustná.

- 2. Inet Hellas Ilektroniki Ipiresia Pliroforion EPE (Inet Hellas) znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou.**

V Luxemburgu 15. decembra 2009

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

M. Vilaras